

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 31, No 1 (1980)

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
ΠΡΟΪΚΤΗΤΗΣ: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
 Επισημοποιημένο Σωματείο Ανεγερθερισμένο, άρ. πρ. άποφ. 5410/19.2.1975
 Πρωτοδικείο Αθηνών.
 Πρόεδρος για το έτος 1979:
 Κων. Τσαλιμάκης
 ΕΚΔΟΤΗΣ: Έκδίδεται υπό αιρετής πενταμελούς συνεστασιτής επιτροπής (Σ.Ε.) μελών της Ε.Κ.Ε.
 ΥΠ/ΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Ο Πρόεδρος της Σ.Ε. Λουκίας Εφιστάθου, Ζαλοκоста 30, Χαλάνδρι, Τηλ. 6823459
 Μέλη Συνχής Έπ:
 Χ. Παππούς
 Α. Σαϊμένης
 Ι. Δημητριάδης
 Α. Σαρβάνος
 Στατισθείσθαι - Έκτύπωση:
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Ε.Π.Ε.
 Αρδ.π.τ.ο.ύ 12 - 16 - Αθήνα
 Τηλ. 9217513 - 9214820
 ΤΟΠΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ: Αθήνα

Ταχ. Διεύθυνση:
 Ταχ. θύρας 546
 Κεντρικό Ταχυδρομείο
 Αθήνα

Συνδρομαί:

Έτησια έσωτερικού	δρχ.	300
Έτησια εξωτερικού	*	450
Έτησια φοιτητών ήμεδαπής	*	100
Έτησια φοιτητών αλλοδαπής	*	150
Τμή ή έκδοτου τεύχους	*	75
Ίδρύματα κ.λπ.	*	500

Address: P.O.B. 546
 Central Post Office
 Athens - Greece

Redaction: L. Ffstathiou
 Zalokosta 30,
 Halandri
 Greece

Subscription rates:
 (Foreign Countries)
 \$ U.S.A. 15 per year.

Δελτίον

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
 ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
 ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β
 ΤΟΜΟΣ 31
 ΤΕΥΧΟΣ Ι

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ
 1980

Bulletin

OF THE HELLENIC
 VETERINARY MEDICAL SOCIETY

QUARTERLY
 SECOND PERIOD
 VOLUME 31
 No 1

JANUARY - MARCH
 1980

Έπιταγές και έμβάσματα άποστέλλονται έπ' όνόματι κ. Στ. Μάλαρη Κτην. Ίνστ. Ύγιανής και Τεχνολογίας Τροφίμων, Ίερά όδός 75, Τ.Τ. 303 Αθήνα.

Epizootological investigation on Leishmaniosis (L. Donovanii) on dogs of the district of Cephalonia

ΣΠ. ΑΡΤΑΒΑΝΗΣ, Κ. ΤΣΟΥΤΣΑΝΗΣ, Α. ΒΡΑΚΑΣ, Χ. ΤΣΙΛΙΟΣ

doi: [10.12681/jhvms.21519](https://doi.org/10.12681/jhvms.21519)

Copyright © 2019, ΣΠ. ΑΡΤΑΒΑΝΗΣ, Κ. ΤΣΟΥΤΣΑΝΗΣ, Α. ΒΡΑΚΑΣ, Χ. ΤΣΙΛΙΟΣ

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

ΑΡΤΑΒΑΝΗΣ Σ., ΤΣΟΥΤΣΑΝΗΣ Κ., ΒΡΑΚΑΣ Α., & ΤΣΙΛΙΟΣ Χ. (2019). Epizootological investigation on Leishmaniosis (L. Donovanii) on dogs of the district of Cephalonia. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 31(1), 31–38. <https://doi.org/10.12681/jhvms.21519>

ΕΠΙΖΩΟΤΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΟΝΟΒΑΝΕΙΟΥ ΛΕΙΣΜΑΝΙΑΣΕΩΣ ΣΤΟΥΣ ΣΚΥΛΟΥΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ*

ΣΠ. ΑΡΤΑΒΑΝΗ*, Κ. ΤΣΟΥΤΣΑΝΗ*, Α. ΒΡΑΚΑ** και Χ. ΤΣΙΛΙΟΥ**

EPIZOOTOLOGICAL INVESTIGATION ON LEISHMANIOSIS (L. DONOVANI) ON DOGS OF THE DISTRICT OF CEPHALLONIA

SP. ARTAVANIS*, K. TSOUTSANIS*, A. VRAKAS**, CH. TSIlios**

SUMMARY

An epizootological investigation on leishmaniosis (L. Donovanii) was carried out on dogs in the district of Cephalonia island, particularly on areas where human cases were identified.

The investigation was based on: a) Dogs's blood samples examination by the formaldehyde test. b) Sternum and lymphodes material examination taken by puncture. c) Phlebotomus and rats examination captured in the areas where the investigation was performed.

From the 1800 samples examined, 70 were positive to the formaldehyde test. Among these 70 dogs, 58 were manifestating clinical symptoms. Sternum smear examination from the remaining 12 were positive to Leishmania in 3 cases.

Among 15 dogs negative to the formaldehyde test, although with characteristic clinical symptoms, Leishmaniae were identified in 12 sternum smears. 2 out of the remaining 3 cases were positive to the fluorescence technique examination.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τò Κτηνιατρικό Έργαστήριο Πατρών σε συνεργασία με την Κτηνιατρική Ύπηρεσία του Ν. Κεφαλληνίας, άρχισε από τò 1978 μιá επιζωοτολογική έρευνα, που áφοροúσε τήν έξάπλωση τής Δονοβανείου Λεισμανιάσεως στους σκύλους του Νομού.

-
- * Ανακοινώθηκε στο Πανελλήνιο Γεωτεχνικό Συνέδριο, Χαλκιδική, Μάιος 1981.
  - * Κτηνιατρικό Έργαστήριο Ύπ. Γεωργίας, Πάτρα.
  - ** Νομοκτηνιατρική Ύπηρεσία Κεφαλληνίας.
  - * Ministry of Agriculture, Veterinary Laboratory, Patra, Greece.
  - ** Ministry of Agriculture, Veterinary District Services, Cephalonia, Greece.

Ἡ ἔρευνα αὐτὴ ξεκίνησε ἀπὸ μίᾳ ἀπλῇ διαπίστωση πὺν κάναμε ἀξιολογώντας τὰ ἀποτελέσματα τῶν διαφόρων παθολογικῶν ὕλικῶν, (αἷματα, ἐπιχρίσματα κ.λ.π.), πὺν μᾶς ἔστειλαν οἱ Περιφερειακὲς Κτηνιατρικὲς Ὑπηρεσίεσ γιὰ ἐξέταση, ὡς πρὸς τὴν Λείσμανίαση. Διαπιστώσαμε ἔτσι ὅτι τὰ περισσότερα κρούσματα Λείσμανιάσεωσ στὰ σκυλιὰ τὰ εἶχε ὁ Νομὸς Κεφαλληνίαι. Ἄλλὰ καὶ ἀπὸ στοιχεῖα πὺν πήραμε ἀπὸ τὴν Δ/νση Ὑγιεινῆσ τοῦ Νομοῦ εἶδαμε ὅτι ὑπῆρχαν καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἀρκετὰ κρούσματα τῆσ ἀρρώσειασ.

Τὰ γεγονότα αὐτὰ μᾶς δῆγγησαν στὴν παραπάνω ἔρευνα ἡ ὅποια κάλυψε μίᾳ ἀρκετὰ μεγάλη περιοχή τοῦ νησιοῦ καὶ συγκεκριμένα τίς περιοχέσ Λειβαθοῦσ, Σάμησ, Ἀργοστολίου καὶ Ἰθάκησ, καλύπτοντασ ἔτσι 34 δήμοουσ καὶ κοινότητεσ τοῦ Νομοῦ.

Ἡ ἔρευνα ὀλοκληρώθηκε τὸ 1980. Στὸ ἀνωτέρω χρονικὸ διάστημα, ἐξετάσαμε 1800 δείγματα αἵματοσ σκύλων καὶ 595 ἐπιχρίσματα τὰ ὅποια πήραμε ἀπὸ παρακεντήσεισ στέρνοου καὶ λεμφαδένων 85 σκύλων. Κατὰ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα πραγματοποιήσαμε 28 ἐργαστηριακὲσ ἐξετάσεισ σὲ ἰσάριθμοουσ ποντικοὺσ πὺν συλλάβαμε στίς ἴδιεσ περιοχέσ καὶ κάναμε παρατηρήσεισ σὲ 1250 περίπου αἱματοφάγα ἔντομα.

Οἱ λείσμανίεσ εἶναι πρωτόζωα τῆσ κλάσεωσ τῶν μαστιγοφόρων τῆσ οἰκογένειασ τῶν τριπανοσμοιδῶν καὶ εἶναι παθογόνεσ γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ ζῶα. Τὸ γένουσ τῶν λείσμανιῶν περιλαμβάνει τρία εἶδη: Τὴν Τροπική, τὴν Βραζιλιανὴ καὶ τὴν Δονοβάνειο. Ἡ Δονοβάνειοσ προκαλεῖ τὴν νόσο Καλά - Ἀζάρ ἢ Σπλαχνική Λείσμανίαση. Ὡσ πρὸς τὴ μορφολογία: Ἡ Λείσμανία εἶχε σχῆμα σφαιρικὸ ἢ ὠοειδὲσ καὶ μέγεθοσ 2-5μ. Στὰ ἐγχρώμα παρασκευάσματα διακρίνονται δύο πυρηνικά μορφώματα, ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ ἓνα εἶναι μεγαλύτερο καὶ ἀποτελεῖ τὸν κυρίωσ πυρῆνα, καὶ τὸ ἄλλο τὸ μικρότερο ἀλλὰ ἐπιμηκέστερο ἀποτελεῖ τὸν κινητοπλάστη πὺν ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο τμῆμα του, τὸν ριζοπλάστη, παίρνει ἀρχὴ τὸ μαστίγιο. Τὸ πρωτόπλασμα φέρει συνήθωσ κενοτόπια.

Ὁ κύκλουσ τῆσ τωῆσ τοῦ παρασίτου συντελεῖται σ' ἓνα κύριο ξενιστὴ (ἄνθρωπο, σκύλο) καὶ σ' ἓνα ἐνδιάμεσο, ὁ ὅποιοσ εἶναι ἔντομο ἀρθρόποδο τοῦ γένουσ τῶν φλεβοτόμων. Τόσον ὁ ἄνθρωποσ ὅσο καὶ ὁ σκύλοσ ἀρρωσταίνουν τὸ ἴδιο. Οἱ λείσμανίεσ βρῖσκονται στὰ κύτταρα τοῦ δικτυοενδοθηλιακοῦ συστήματοσ, στὰ μεγάλα μονοπύρηνια κύτταρα τοῦ περιφερειακοῦ αἵματοσ καὶ στὰ ἱστοκύτταρα. Ὡταν ὁ φλεβοτόμοσ ἀπομυζήσει τέτοιο αἷμα, παραλαμβάνει μαζί καὶ τίς λείσμανίεσ, οἱ ὅποιεσ στὸ στομάχι τοῦ ἐντόμου ἐξελιόσσονται σὲ λεπτομονάδεσ ἀφοῦ ἀναπτύσσονται τὸ μαστίγιο. Οἱ μαστιγοφόρεσ μορφέσ εἶναι τοξικέσ καὶ ἀνευρίσκονται στίς καλλιέργειεσ καὶ στὸ πεπτικὸ σύστημα τῶν ἐντόμων. Ἡ μορφή τοῦ μαστιγοφόρου σταδιοῦ δὲν βρῖσκεταιι στοὺσ θερμόαιμοουσ ξενιστέσ.

ΥΛΙΚΑ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ

Ἡ ἐξέταση τῶν δειγμάτων τοῦ αἵματοσ ἔγινε μὲ τὴ μέθοδο τῆσ δοκιμῆσ τῆσ ἀλδεϋδησ (Gate καὶ Παπακώστα) ὡσ ἐξῆσ:

Μέσα σὲ σωλινίσκο τοποθετοῦμε 1 κ.ἔ. φυγοκεντρίμενου ὄρρου αἵματοσ. Στὴ συνέχεια προσθέτοῦμε 1 σταγόνα φορμόλησ (30%) καὶ μετὰ ἀπὸ καλὴ ἀνάμειξη τοποθετοῦμε τὸ μείγμα σὲ θερμοκρασία 37°C. Σὲ περίπτωση θετικῆσ ἀντιδράσεωσ καὶ ὕστερα ἀπὸ 3'-30' τῆσ ὥρασ πραγματοποιεῖται ἔντονη θόλωση καὶ ζελατινώδη πήξη τοῦ ὄρρου.

Ἀπὸ τὸ στέρνο, τοὺσ προωμοπλατταίουσ καὶ ἰγνιακοὺσ λεμφαδένεσ πραγματοποιήσαμε παρακεντήσεισ μὲ ξηρὴ βελόνα λαμβάνοντασ ὀπὸ τὸν ὅποιο ἐπιστρῶναμε σὲ ἀντικειμενοφόρο πλάκα. Τὰ ἐπιχρίσματα χρωματίστηκαν μὲ τὴ μέθοδο Giemsa.

Οἱ σπορέσ ὕλικου γιὰ τὴν ἀναζήτηση τῶν λεπτομονάδων ἔγιναν σὲ θρεπτικὸ ὑπόστρωμα N.N.N. (Novy, Mac-Neal, Nicolle).

Ἡ ἐξέταση αἱμάτων μὲ τὴν μέθοδο τοῦ ἀνοσοφθορισμοῦ ἔγινε ἀπὸ τὸ Ἐλ-

ληνικό Ίνστιτούτο Παστέρ.

Όλες οι Έγχρωμες διαφάνειες έγιναν στο Κτηνιατρικό Έργαστήριο Πατρών από αντίστοιχα μικροσκοπικά παρασκευάσματα έπιχρισμάτων και από ζωντανούς φλεβοτόμους. Η συλλογή των φλεβοτόμων έγινε χρησιμοποιώντας διηθητικό χάρτη έμποτισμένο με μουρουνέλαιο.

Έξετάσαμε 1250 περίπου αιματοφάγα άρθροποδα έντομα τα όποια συλλέξαμε από διάφορα μέρη στις περιοχές όπου πραγματοποιήθηκε ή έρευνα από τον Ίούνιο μέχρι τον Οκτώβριο κάθε έτους και διαπιστώσαμε ότι πολλά από αυτά ανήκαν στο γένος των φλεβοτόμων.

Τα ενήλικα άτομα των φλεβοτόμων (σκνίπες) είναι μικρά με χαρακτηριστική κυρτή ράχη, χρώμα άχυρόχρουν, όφθαλμούς μεγάλους και μελανούς, σώμα τριχωτό, φτερά και άκρα επίσης τριχωτά. Τα φτερά έχουν σχήμα λόγχης και διάταξη κάθετη προς τον κορμό του εντόμου.

Άπό μελέτες άλλων έρευνητών, που έγιναν στην Ελλάδα, άποδείχθηκε ότι υπεύθυνοι για την μετάδοση των λεισμανιάσεων, είναι οι φλεβοτόμοι: Paratatsi, Major και Sergenti (Παπαδάκης (1956), Καμινόπετρος (1935). Επίσης από νεώτερες έρευνες των Hertic (1949), Theodor (1958), Hadjinicolaou (1958), Leger και συν. (1977), προκύπτει ότι στην Ελλάδα υπάρχουν 12 είδη φλεβοτόμων. Άπό τα άνωτέρω είδη στη χώρα μας φαίνεται πως το είδος Major μεταδίδει το καλαζάρ ή σπλαχνική λεισμανίαση τα δέ είδη Paratatsi και Sergenti, την δερματική νόσο ή φύμα της Άνατολής (Παπαδάκης, 1956).

Ύστερα από λειοτρίβηση μεγάλου άριθμού φλεβοτόμων άναζητήσαμε, σε νωπά παρασκευάσματα μικροσκοπικώς τις μαστιγοφόρες μορφές του παρασίτου. Δέν μπορέσαμε όμως να τις βρούμε. Σε σπορές που άκολούθησαν από θετικό παθολογικό ύλικό στο θρεπτικό ύπόστρωμα N.N.N. (Novy, Mac-Neal, Nicolle) κατορθώσαμε να άναπαραγάγουμε τις λεπτομονάδες.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Με τη μέθοδο της δοκιμής της άλδεϋδης έξετάσαμε 1800 δείγματα αίματος σκύλων τα όποια μας έδωσαν τα παρακάτω άποτελέσματα:

ΘΕΤΙΚΑ 70: Ποσοστό επί του συνόλου 3,8%

ΑΡΝΗΤΙΚΑ 1730: Ποσοστό επί του συνόλου 96,2%

Άπό τα 70 θετικά στην δοκιμή της άλδεϋδης, τα 58 σκυλιά παρουσίαζαν έκδηλα κλινικά συμπτώματα της νόσου ενώ τα υπόλοιπα 12 δέν παρουσίαζαν κανένα κλινικό σύμπτωμα. Σε αντίστοιχα στερνικά έπιχρίσματα που έγιναν από αυτούς τους 12 σκύλους, βρήκαμε Λεισμάνιες στους 3, ενώ στους υπόλοιπους 9 δέν βρέθηκε το παράσιτο. Άντίθετα σε άλλους 15 σκύλους, το αίμα των όποιων είχε άντιδράσει άρνητικά στην δοκιμή της άλδεϋδης, παρ' όλο που παρουσίαζαν χαρακτηριστικά συμπτώματα της άρρώστειας σε αντίστοιχα στερνικά έπιχρίσματα που έγιναν από αυτούς, βρέθηκαν Λεισμάνιες στους 12 ενώ στους υπόλοιπους 3 δέν βρέθηκαν. Άπ' αυτά τα τελευταία 3 σκυλιά, στείλαμε αίμα στο Έλληνικό Ίνστιτούτο Παστέρ για να έξεταστεί με τη μέθο-

δο του άνοσοφθορισμού και είχαμε τα παρακάτω αποτελέσματα:

1ο αίμα

- α) Δοκιμή της άλδευδης Άρνητική
- β) Έξέταση στερνικού έπιχρίσματος Άρνητική
- γ) Άνοσοφθορισμός Άρνητική

2ο αίμα

- α) Δοκιμή της άλδευδης Άρνητική
- β) Έξέταση στερνικού έπιχρίσματος Άρνητική
- γ) Άνοσοφθορισμός Θετικός σε άραίωση 1/400

3ο αίμα

- α) Δοκιμή της άλδευδης Άρνητική
- β) Έξέταση στερνικού έπιχρίσματος Άρνητική
- γ) Άνοσοφθορισμός Θετικός σε άραίωση 1/100

Άπό την συγκριτική μελέτη των άνωτέρω αποτελεσμάτων καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι ή εξέταση του όρρου αίματος των σκυλων με τη μέθοδο της άλδευδης μάς έδωσε ποσοστά έπιτυχίας άνερχόμενα σε 87,14% έπί των σκυλιών που άντέδρασαν θετικά (και τουτο γιατί όπως αναφέρεται και προηγουμένως άπό τα 70 που άντέδρασαν θετικά στη δοκιμή της άλδευδης τα 9 βρέθηκαν τελικά χωρίς λείσμανίες) και 99.19% σ' αυτά που άντέδρασαν άρνητικά, γιατί άπό τα 1730 που άντέδρασαν άρνητικά στην δοκιμή της άλδευδης σε 12 άπό τα 15 σκυλιά με έκδηλα κλινικά συμπτώματα βρέθηκαν λείσμανίες (σε στερνικά έπιχρίσματα) και άλλα δύο σκυλιά άντέδρασαν θετικά στον άνοσοφθορισμό. (Τά άνωτέρω αποτελέσματα παρουσιάζονται συνοπτικά στον πίνακα I).

Κατά τον Napier (1933), στους άνθρώπους ή αντίδραση είναι θετική σε άναλογία 82-85%. Επίσης σύμφωνα με τον ίδιο συγγραφέα, άν ή μόλυνση είναι πρώιμη, ή αντίδραση μπορεί να δείξει μόνο μία γαλακτόχρουν θολερότητα. Ένώ σε άτομα που μολύθηκαν άπό 3-4 μήνες και άνω, στην αντίδραση παρατηρείται και στερεοποίηση του όρρου. Μετά την άποθεραπεία ή αντίδραση άποβαίνει άρνητική. Κατά τον Παπαδάκη (1956), ή αντίδραση σπανίως είναι άρνητική 1 μήνα μετά την μόλυνση, ενώ ύστερα άπό 5 μήνες είναι πάντοτε θετική.

Άπό τις δικές μας παρατηρήσεις άποδεικνύεται ότι ή δοκιμή της άλδευδης σαν μέθοδος διαγνώσεως της Λείσμανιάσεως στα σκυλιά μπορεί να θεωρηθεί άρκετά ίκανοποιητική με άποτελέσματα παραπλήσια με εκείνα που δίνει στον άνθρωπο. Ύστερα, λαμβανομένου ύπόψη ότι ή δοκιμή αυτή σαν εργαστηριακή μέθοδος είναι γρήγορη και άπλη στην έκτέλεση, ή αξία της παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις όταν ή έρευνα είναι ομαδική. Έξάλλου και ή αίμοληψία είναι εύκολη όπως επίσης και ή άποστολή των δειγμάτων στο Έργαστήριο. Όταν ή μέθοδος αυτή έπικουρείται και άπό τις άλλες εργαστηριακές εξετάσεις που αναφέραμε, τότε τα άποτελέσματα μπορούν να θεωρηθούν άριστα.

Η παρακέντηση των λεμφαδένων και του στέρνου για τη λήψη όπου και την παρασκευή των έπιχρισμάτων είναι εργασίες που μπορούν να γίνουν με σχετική εύκολία και έχουν πολύ καλή διαγνωστική αξία. Έξετάσαμε συνολικά

595 στερνικά έπιχρίσματα και έπιχρίσματα λεμφαδένων από 85 σκυλιά, τὰ όποία είτε είχαν αντίδρασει θετικά στην δοκιμή τής άλδευδης, είτε παρουσίαζαν έκδηλα κλινικά συμπτώματα. Από τὰ 85 σκυλιά, βρέθηκαν λείσμανιες στα έπιχρίσματα τών 73 και συγκεκριμένα:

Σε 58 με θετική αντίδραση στην άλδευδη και με κλινικά συμπτώματα τής νόσου. Σε 3 με θετική αντίδραση στην άλδευδη και χωρίς κλινικά συμπτώματα τής νόσου και σε 12 με άρνητική αντίδραση στην άλδευδη αλλά με κλινικά συμπτώματα τής νόσου. Έτσι σε μās οι παρακεντήσεις του στέρνου και τών λεμφαδένων μās έδωσαν άναλογία άνευρέσεως τών παρασίτων 85,88% (Πίνακας 1).

Σύμφωνα με τους Καμινόπετρο (1935) και Παπαδάκη (1956) ή άναλογία αυτή φθάνει μέχρι 90% ενώ κατά τον Adler και Theodor (1926) μέχρι τὰ 80% (στούς άνθρωπούς).

Κατά τις μικροσκοπικές παρατηρήσεις τών έπιχρισμάτων, οι Λείσμανιες άνευρίσκοντο μέσα στα μονοπύρηνα κύτταρα του Δ.Ε.Α. (Δικτυοενδοθηλιακού συστήματος) μεμονομένες ή κατά άθροίσματα

Πάντως ό άνοσοφθορισμός σαν έργαστηριακή εξέταση για την άνίχνευση τών λείσμανιάσεων φαίνεται πώς είναι ή καλύτερη μέθοδος.

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Από όλα όσα άνωτέρω έκθέσαμε βγαίνει τó συμπέρασμα ότι ό Νομός Κεφαλληνίας είναι μία από τις περιοχές τής Ελλάδος όπου ή λείσμανίαση στους σκύλους άποτελεί σταθερή έστία, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δέν άπαντάται με την ίδια συχνότητα και σε άλλα διαμερίσματα τής χώρας. Άπεναντίας, από άλλες παρεμφερείς μελέτες έλλήνων και ξένων έρευνητών (Leger και συν., 1977), ή Ελλάδα θεωρείται ένα από τὰ μέρη εκείνα όπου ή λείσμανίαση στους ανθρώπους έχει μεγάλη διασπορά και συχνότητα τόσο στη νησιωτική όσο και στην ήπειρωτική χώρα. Άς μη ξεχνάμε ότι πρό του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου ή λείσμανίαση άποτελούσε άληθινή μάστιγα, κυρίως για τούς κατοίκους τής ύπαιθρου. Μετά όμως την άνακάλυψη τών έντομοκτόνων και ιδίως του D.D.T. τὰ κρούσματα τής άρρώστειας μειώθηκαν άισθητά και αυτό λόγω τής μειώσεως του άριθμού τών φλεβοτόμων. Όμως με τή δημιουργία φλεβοτόμων άνθεκτικών στα έντομοκτόνα παρατηρείται άναζωπύρωση τής λείσμανιάσεως.

Έτσι χρειάζεται περισσότερη έρευνα με σκοπό τόν έντοπισμό τών νέων έστιών τής άρρώστειας με τή συστηματική εξέταση τών σκύλων. Για την άποτελεσματική άντιμετώπισή της, οι προσπάθειες θά πρέπει να στραφούν προς τρεις κατευθύνσεις.

- 1) Πρός την άνακάλυψη και άπομάκρυνση τών μολυσμένων σκύλων.
- 2) Πρός την συστηματική καταπολέμηση τών φλεβοτόμων, και
- 3) Πρός την συνεργασία μεταξύ Κτηνιατρικών Έπηρεσιών και Διευθύνσεων Έγιεινής.

Στην πρώτη περίπτωση τὰ Κτηνιατρικά Έργαστήρια σε συνεργασία με τις

περιφερειακές Κτηνιατρικές Ύπηρεσίες μπορούν να έκπονήσουν ανάλογα προγράμματα έρευνας και καταπολεμήσεως της Λείσμανιάσεως, ενώ η δεύτερη προσπάθεια όπως είπαμε θα έγκειται στην καταπολέμηση των φλεβοτόμων από ανάλογο άρμόδιο φορέα. Τέλος η συνεργασία των Κτηνιατρικών και Ύγειονομικών Ύπηρεσιών θα συνίσταται στην άμοιβαία πληροφόρηση των κρουσμάτων λείσμανιάσεως στους ανθρώπους και τα ζώα.

Το γεγονός ότι από 28 ποντικούς που εξέτάσαμε για λείσμανίαση, και τους όποιους είχαμε συλλάβει από την περιοχή της έρευνας, κανένας δεν βρέθηκε θετικός, δεν σημαίνει πως δεν υπάρχουν άτομα μολυσμένα όπως έχει αποδειχθεί από εργασίες άλλων συγγραφέων (Young και Herting, 1937).

Γι' αυτό θεωρούμε σκόπιμο ότι η καταπολέμηση της λείσμανιάσεως θα πρέπει να στραφεί και προς αυτή την κατεύθυνση δηλαδή με κάθε τρόπο την εξόντωση των τρωκτικών αυτών τα όποια πιθανόν να αντιπροσωπεύουν δεξαμενές του παρασίτου περισσότερο επικίνδυνες και από τους σκύλους.

Συμπερασματικά θέλουμε να τονίσουμε πως με την εργασία αυτή αποβλέπουμε στην άποκόμιση όρισμένων στατιστικών στοιχείων για την ολοκλήρωση μιας έπιζωοτολογικής έρευνας της λείσμανιάσεως στο Νομό Κεφαλληνίας.

Με την αξιολόγηση των στοιχείων αυτών, αφ' ενός μόν αποδεικνύουμε την χρησιμότητα και την αξιοπιστία των εργαστηριακών μεθόδων που χρησιμοποιήσαμε για την διάγνωση της λείσμανιάσεως στα σκυλιά, αφ' ετέρου δέ πιστεύουμε ότι συμβάλαμε θετικά στην έξυγίανση της περιοχής από την άρρώστεια.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Οί συγγραφείς αναφέρονται σε έρευνα επί της Δονοβανείου Λείσμανιάσεως στο Νομό Κεφαλληνίας και ειδικότερα σε περιοχές στις όποιες είχαν σημειωθεί κρούσματα της άρρώστειας αυτής σε ανθρώπους.

Η έρευνα βασίστηκε:

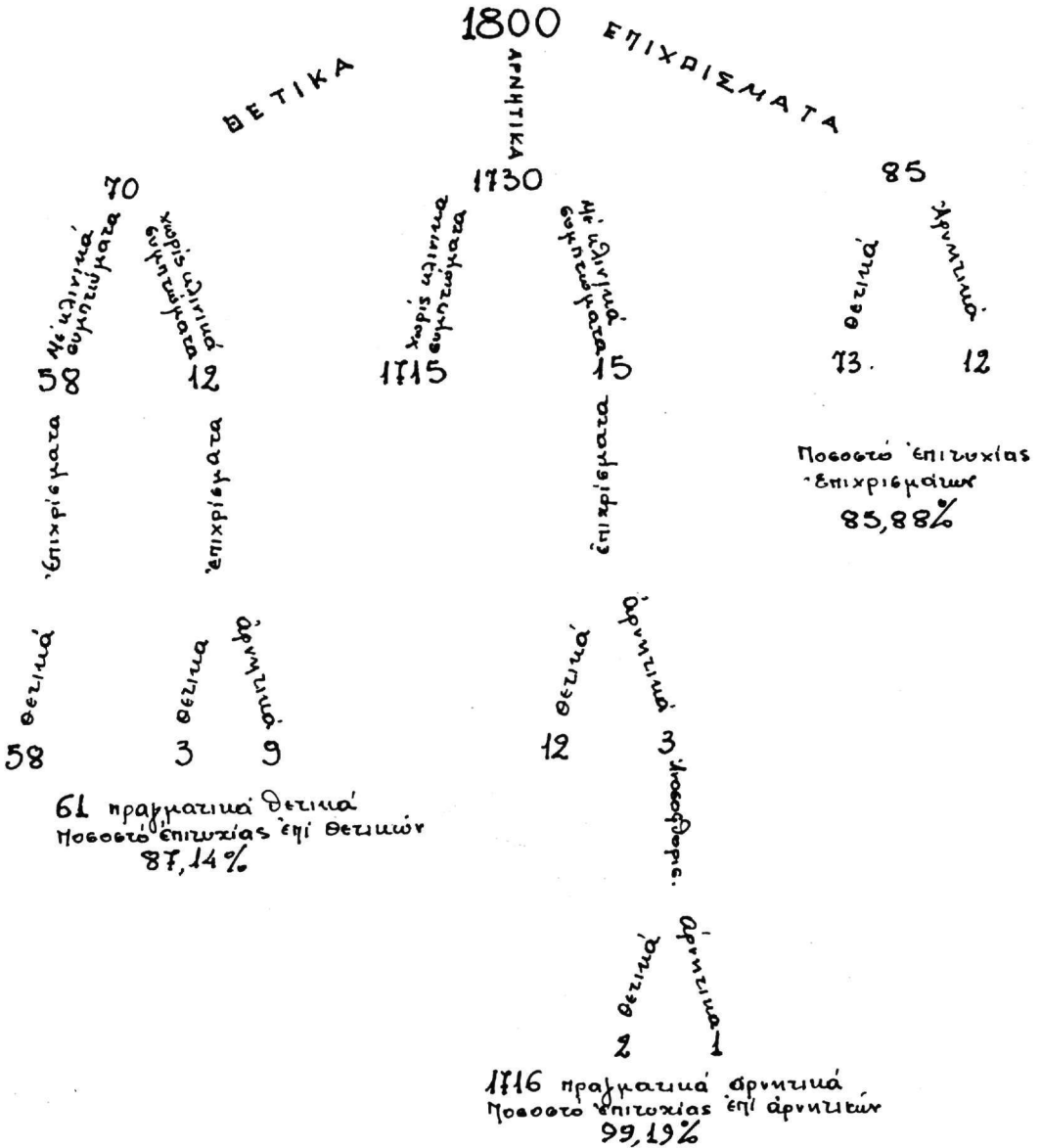
- 1) Στην εξέταση δειγμάτων αίματος σκύλων με την δοκιμή της Φορμόλης.
- 2) Στην εξέταση ύλικού που λήφθηκε από στερνικές παρακεντήσεις και λειμφαδένων σκύλων και
- 3) Στην εξέταση φλεβοτόμων και ποντικίων που συλλέκτηκαν στις περιοχές που πραγματοποιήθηκε η έρευνα.

Από την έρευνα προέκυψαν ότι ο αριθμός των σκύλων που βρέθηκαν μολυσμένοι με Λείσμανίες ήταν αξιόλογος, γεγονός τό όποιο βεβαιώνει την ύπαρξη της άρρώστειας σε ένδημική μορφή στο Νομό αυτό.

Η έρευνα έκτός των άλλων είχε και πρακτική σημασία, συμβάλλοντας θετικά, στην έξυγίανση του Νομού από την Λείσμανίαση, με την απομάκρυνση τόσο των μολυσμένων σκύλων όσον και των λοιπών φορέων της νόσου.

ΠΙΝΑΚΑΣ 1

ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΞΕΤΑΣΘΕΝΤΩΝ ΔΕΙΓΜΑΤΩΝ ΑΙΜΑΤΟΣ ΣΚΥΛΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΔΟΚΙΜΗ ΤΗΣ ΑΛΔΕΥΔΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Adler, (1926): *Med. Trop. Paris*, 20, 32.
2. Adler, Theodor, (1931): *Brit. Med. J.*, 125-129.
3. Caminopetros, I., (1935): *Addition à la liste de Phletotomus signalés pour la première fois en Grèce. Bull. Soc. Path. Exot.*, 28, 44-46.
4. Hadjinicolaou (1958): *Present status of phlebotomus in certain areas of Greece. Bull. Org. Mond. Santé*, 19, 967-979.
5. Καμινόπετρος, Ι. (1943): *Ίατρικαί Ἀθήναι*, 43.
6. Manson, Bahr (1946): *Trop. Jis.*, 426-442.
7. Napier and Coll. (1933): *Ind. J. Med. Res.*, 21, 2.
8. Brumpt E., (1949): *Précis de parasitologie*, τομ. 1ος, 267-277.
9. Παπαδάκης Α., (1956): *Παρασιτολογία*, τομ. 1, σελ. 269-285.
10. Parrot (1931): *Arch. Inst. Pasteur Algerie*, 9, 3.
11. Παπαντωνάκης Ε. (1935): *Ίατρικαί Ἀθήναι*, 39.
12. Leger N. και συν. (1949): *La leishmaniose en Grèce.*
13. Young, Herting (1937): *Proc. Soc. Exp. Med.*, 23, 7.